

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεικλιμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμηνον 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμηνον 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουοποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 24 Ἰουνίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 30

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ὁ Πέτρος. Ἐκεῖ βρίσκεστε, καλή μου μὲς Μπέττυ! Κάτσε κάτω, Σιδνεῦ. Κάτσε κάτω καὶ μὴν κουνίεσαι!

Τὸ σκυλί, ὑπάκουον καὶ πιστὸ κἀ-
θησε. Ὁ Πέτρος σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ ἀ-
πειρες προφυλάξεις ἀνοίξε τὴν πόρ-
τα, καὶ ἡ Μπέττυ ἔπεσε στὴν ἀγκα-
λιά του λιπόθυμη.

Δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. Μὰ ὅταν
ὁ Πέτρος θέλησε νὰ τὴν
στήσῃ στὰ πόδια της, τὰ
μουδιασμένα γόνατά της ἤ-
ταν ἀδύνατο νὰ τὴν κρα-
τήσουν ὀρθή καὶ θὰ ἔπεφτε
κάτω, ἂν ὁ Πέτρος δὲν τὴν
ἔπιανε καὶ πάλι. Τὴν σή-
κωσε στὰ χέρια του, τὴν
κατέβασε στὴν κάμαρά της
καὶ τὴν ξάπλωσε στὸ κρε-
βάτι της. Φώναξε τὴν κυ-
ρία Κίνσεϋ καὶ τὴ Βιργι-
νία νὰ τρέξουν νὰ τὴν πε-
ριποιηθοῦν καὶ ἐτοιμάσθη-
κε νὰ πάῃ νὰ φέρῃ τὸ γι-
ατρό. Μὰ ἡ κυρία Κίνσεϋ
ἔκρινε ὅτι αὐτὸ ἦταν πε-
ριττό.

Ἡ καινούργια «γιαγιά»
φάνηκε ἀνταξία τοῦ τίτλου
ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ Μπέτ-
τυ. Ἐβγαλε ἀπὸ τὸν τα-
ξιδιατικὸ της σάκκο ἕνα
ἀναληπτικὸ ποὺ εἶχε πάρει
μαζὶ της γιὰ κάθε ἐνδεχό-
μενο, καὶ ἔδωσε στὴν Μπέτ-
τυ μερικὲς στάλες, καὶ ἄρ-
χισε μαζὶ μὲ τὴν Βιργι-
νία νὰ τῆς τρίβῃ τὰ πα-
γωμένα μέλη της μὲ κο-
λώνια.

— Κρίμα ποὺ δὲν μπό-
ρεσε νὰ ὑποδεχθῇ μονάχη

σου τὴν ἀδελφούλα σου! ἔκανε ἡ κυ-
ρία Κίνσεϋ κοιτάζοντας μὲ συμπά-
θεια τὴ μικρὴ ἄρ-
ρωστη.

Μόλις ἄκουσε νὰ
γίνεται λόγος γιὰ
τὴν «ἀδελφούλα»,
τὸ πρόσωπο τῆς
Μπέττυ πῆρε πάλι
τὴ συνηθισμένη του
ζωερὴ ἔκφραση.



«Ἡ Μπέττυ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Πέτρου λιπόθυμη»
(Σελ. 349, στ. α')

— Αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ τὸν ἑαυ-
τό μου, εἶπε, ἐνῶ ἡ Βιργινία ἔξακο-
λουθοῦσε νὰ τῆς τρίβῃ τὰ κοκκαλια-
σμένα χεράκια της. Δὲν ξέρω ὅμως
τί θὰ γινόταν στὸ τέλος ἂν δὲν ἐρ-
χόταν ὁ Πέτρος νὰ μὲ βρῇ. Μοῦ φαί-
νεται πὼς δὲν θὰ μπορού-
σα νὰ μείνω περισσότερη
ὥρα σ' ἐκείνη τὴ θέση, πια-
σμένη μονάχη ἀπὸ τὸ χε-
ρούλι τῆς πόρτας.

— Καὶμένο παιδί, εἶπε
ἡ κυρία Κίνσεϋ, ἀνατριχιά-
ζοντας μὲ τὴ σκέψη τοῦ τί
μποροῦσε νὰ συμβῇ ἂν ἄρ-
γοῦσε λίγο ἀκόμη ἡ σω-
τηρία.

— Μις Μπέττυ, εἶπε ἡ
Νόρα ποὺ μπήκε ἐκείνη
τὴ στιγμὴ στὸ δωμάτιο.
Κάτω εἶναι ἕνα ἀγόρι κου-
τὸ καὶ θέλει νὰ σᾶς δῇ.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λό-
για ἡ Μπέττυ πήδησε ἀπ'
τὸ κρεβάτι δηλώνοντας
καὶ πάλι ὅτι αἰσθανόταν ἐν-
τελῶς καλὰ τὸν ἑαυτὸ της
καὶ μποροῦσε πολὺ ὥραια
νὰ κατεβῇ κάτω.

— Πήγαινε λοιπόν, εἶπε
ἡ κυρία Κίνσεϋ. Μὴν κα-
τεβῇς ὅμως μόνη σου. Πιά-
σου στὸ μπράτσο τῆς Νό-
ρας, γιὰτί εἶσαι ἀκόμη ἀ-
δύνατη. Θὰ κατεβῶ κι ἐ-
γὼ μόλις βγάλω τὸ καπέλο
μου.

Ἡ Μπέττυ κατέβηκε τὴ
σκάλα, ὅχι δυο-δυο σκα-
λιά, ὅπως συνήθιζε νὰ κά-
νῃ, μὰ σιγὰ-σιγὰ, ἀκουμ-
πώντας στὸ χέρι τῆς Νό-
ρας, καὶ βρῆκε τὸν Τζακ νὰ
παίξῃ μὲ τὴν «ἀδελφούλα».

Εἶμαι πολὺ εὐχαρι-
στημένη ποὺ σὲ βλέπω, εἶ-
πε σφίγγοντας τοῦ θερμὰ
τὸ χέρι τώρα ἐμεῖς οἱ τέσ-

σερις θα κάνουμε μια αληθινή οικογένεια.

Μέσα στη γενική αναστάτωση με την εξαφάνιση της Μπέττυ κανείς δεν είχε νοιαστεί ούτε για την μικρούλα Πόλλυ ούτε για τη νταντά της. Ήταν καθισμένες κι' οι δύο στη βεράντα και περίμεναν. Η Μπέττυ μόλις τις είδε άνοιξε την αγκαλιά της στο παιδάκι, που την αναγνώρισε εύθους και άρχισε να ξεφωνίζει χαρούμενο.

— Έλα μαζί μου, Πόλλυ, είπε η Μπέττυ. Η νταντά σου θα πάει με τη Βιργινία που θα της δείξει την κάμαρά σας και θα της πη που να βάλετε τα πράγματά σας.

Κι' ενώ η νταντά μπήκε μέσα στο σπίτι για να βρή τη Βιργινία που ούτε στο πρόσωπο δεν γνώριζε, η Μπέττυ κάθισε σε μια κουνιστή πολυθρόνα, πήρε τη μπλεπέκα στα γόνατά της και άρχισε να την χαϊδεύει και να της παίζει.

— Πόλλυ, της έλεγε, είσαι η αδελφούλα μου, το ξέρεις; Η δική μου η αδελφούλα.

— ... φούλα, φούλα, φέλλιζε το παιδάκι πιάνοντας τα τσουλούφια του Τζάκ και τραβώντας τα με όλη του την δύναμη, ενώ ο μικρός γονατιστός μπροστά της ύψωνε χαμογελώντας το μαρτύριο αυτό.

— Νά, κι' η γιαγιά! είπε η Μπέττυ. Έλα, Τζάκ, σήκω και χαιρέτησέ την.

Ο μικρός κουτοδός σηκώθηκε με κόπο, έπιασε το δεκανίκι του και πήγε να προυπαντήσει την κυρία Κίνσεϋ.

— Πώς είσαι, παιδί μου; έκανε πρόσχαρη η γιαγιά κυρία απλώνοντας του και τα δυό της χέρια και χαμογελώντας τόσο γλυκά, ώστε ο μικρός άμέσως ένοιωσε όλη τη δειλία του να χάνεται.

— Είμαι πολύ καλά, κυρία, είπε, σάς ευχαριστώ. Που θα καθήσετε; Μήπως θέλετε στην κούνια;

— Όχι, προτιμώ την πολυθρόνα, είπε η κυρία Κίνσεϋ. Η κούνια δεν μου είναι βολική.

— Και τώρα, γιαγιά, είπε η Μπέττυ, όταν η κυρία Κίνσεϋ κάθισε αναπαυτικά στην πολυθρόνα της, μπορείτε να μου πείτε σάς παρακαλώ ποιο είναι το μικρό σας όνομα;

— Τζέννη, είπε η κυρία Κίνσεϋ, χαμογελώντας. Γιατί ρωτάς όμως;

— Νά, γιατί έλεγα να σάς φωνάζω «γιαγιά-Κίνσεϋ», μά δεν μ' αρέσει αυτό το όνομα. Μου φαίνεται πολύ επίσημο. Γι' αυτό αν θέλετε και δεν έχετε αντίρρηση, προτιμώ να σάς φωνάζουμε σκέτα γιαγιά, ή γιαγιά-Τζέννη.

— Όπως προτιμάς, Μπέττυ. Θα είμαι ή γιαγιά Τζέννη για όλα μου τα εγγόνια, για την Μπέττυ, για τον Τζάκ και για την Πόλλυ.

Ο Τζάκ καταμαγευμένος που η κυρία Κίνσεϋ τον λογάριζε κιόλας σαν παιδί της, είπε:

— Εγώ δεν άξιζω και πολλά πράγματα, έτσι σακάτης καθώς είμαι. Αν μπορούσα να γίνω καλά, τότε μάλιστα. Ωστόσο θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου και θα σάς ακούω σέ όλα, γιαγιά Τζέννη.

— Ώρα! Άμα τα πάμε έτσι θα είμαστε ή πιό ευτυχισμένη οικογένεια του Γκρήνμπορου, είπε η κυρία Κίνσεϋ.

Με τις ευχάριστες αυτές συζητήσεις πέρασε το απόγευμα, και όταν έφθασε ή ώρα του δείπνου η κυρία Κίνσεϋ και τα τρία παιδιά ήταν μεταξύ τους σαν να γνωρίζονταν από χρόνια.

Ήταν το πρώτο γεύμα που δίδονταν στην τραπεζαρία του Ντένιστον. Για να γιορτάσει το επίσημο αυτό γεγονός, η Βιργινία είχε βάλει τα δυνάτα της και ετοίμασε τὰ δρεκτικώτερα φαγητά που μπορεί κανείς να φαντασθώ. Με τρυφερή υπερηφάνεια η Μπέττυ οδήγησε τη γιαγιά της στο τραπέζι και την έγκατέστησε στην πολυθρόνα της. Ο Τζάκ, ο μόνος άνδρας του σπιτιού, κάθισε στέριας της, κι' η πολυθρόνα της Πόλλυ τοποθετήθηκε ανάμεσα στη θέση της γιαγιάς και της Μπέττυ.

Τί ευχάριστο γεύμα! Τί γέλια και τί κέφι! Τί θαυμάσια ψημένο που ήταν το κοτόπουλο! Και με τί γρηγοράδα άδειαζε ή πιατέλα με τις τηγανητές πατάτες! Η καμαριέρα δεν πρόφθαινε να τρέχει στην κουζίνα και να φέρνει καινούργιες κι' η Βιργινία δεν πρόφθαινε να τηγανίζει. Μά κι' η μικρούλα Πόλλυ μπορεί να μην έτρωγε τα φαγητά που σερβίριζαν στους μεγάλους, άδειαζε όμως με μεγάλη δρεξη το πιάτο με την γαλατόσουπα που της είχε ετοιμάσει ή νταντά της. Μικρούλα καθώς ήταν, δεν ήξερε ακόμη πώς έπρεπε να φέρεται στο τραπέζι και γελοῦσε με το κάθε τί και φλυαρούσε σαν πουλάκι.

Η αλήθεια ωστόσο είναι πως οι κανόνες της έθιμοτυπίας δεν τηρήθηκαν και τόσο αυστηρά σ' αυτό το τραπέζι. Γιατί οι τρόποι της Πόλλυ ήταν όλωσδιόλου πρωτόγονοι, μά και του Τζάκ δεν πήγαιναν πολύ πίσω. Όπωςδήποτε δύσκολο ήταν να ιδώ κανείς πιό ευτυχισμένη οικογένεια. Ο Τζάκ που δεν είχε ξανακαθήσει στην ζωή του σε παρόμοιο τραπέζι και δεν είχε ξαναδοκιμάσει τέτοια

έξοχα φαγητά, έδειχνε την ευχαρίστησή του με κάθε δυνατό τρόπο. Κι' η Μπέττυ τρισευτυχισμένη που έβλεπε πραγματοποιημένα όλα τα όνειρά της, έκανε τα πιό έξωφρενικά σχέδια για το μέλλον, αρχίζοντας από το φαγητό που θα έτρωγαν την επομένη και τελειώνοντας στο αερόστατο που είχε σκοπό να αγοράσει για να πετάξει ψηλά.

Η κυρία Κίνσεϋ σαν αληθινή γιαγιά έπαιρνε μέρος στην κουβέντα των δυο παιδιών και συζητούσε μαζί τους τα διάφορα σχέδια.

Και το γεύμα τελείωσε δίχως να γίνη ούτε μιά φορά λόγος πώς πρέπει να κρατάει κανείς το πηρούνι του όταν τρώει, ή πώς πρέπει να κόβει το κρέας. Αυτά ή κυρία Κίνσεϋ τάφησε γι' αργότερα. Αν απ' την πρώτη μέρα άρχιζε τις παρατηρήσεις, δεν θα έκανε τίποτε άλλο παρά να τρομάξει τον Τζάκ και να χάσει την εμπιστοσύνη που της έδειχνε.

Όσο ευχάριστο όμως κι' αν ήταν το δείπνο, ο μικρότερος απ' τους συνδαιτηγμένους δεν άργησε να κουραστή. Τα ματάκια της Πόλλυ ήταν αδύνατο να μείνουν πιό ανοιχτά. Έτσι ή νταντά της την πήρε για να την βάλει στην κούνια της. Εκείνη την ώρα έφεραν και το γλυκό, φράουλες με αφρόκρεμα και μπισκότα και άλλες λιχουδιές. Μά πολλά από τα ωραία αυτά πράγματα έμειναν στα πιάτα. Κι' ο Τζάκ ακόμη δεν μπορούσε να «κατεβάσει» άλλα, κι' έτσι αναγκάστηκε ναφήση τη μισή, μ' όλο που με μεγάλη του λύπη το έκανε αυτό. Τα γέλια όμως και οι συζητήσεις δεν έπαυαν, και αν ή κυρία Κίνσεϋ δεν αποφάσιζε στο τέλος να σηκωθούν απ' το τραπέζι, μου φαίνεται πως θα βρισκόταν ακόμη εκεί.

Πέρασαν στο μικρό σαλόνι. Ο Τζάκ που δεν είχε ιδεί ποτέ του τόσο ωραία έπιπλα, διάταζε να καθήση στην πολυθρόνα που του έδειχνε ή Μπέττυ.

— Θα την χαλάσω, δεν τολμώ να κάτσω, έλεγε.

— Μ' άφου κάθουμαι εγώ; διαμαρτυρήθηκε ή Μπέττυ. Δεν είσαι αδελφός μου;

Αυτό το επιχείρημα έπεισε τον Τζάκ, και κάθισε στην πολυθρόνα κι' άρχισε να θαυμάζει τους κρυστάλλινους πολυελαίους που κρέμονταν ψηλά.

— Δεν μοιάζουν σαν τους πάγους που κρέμονται το χειμώνα απ' τα δέντρα; έκανε ή Μπέττυ.

— Αυτά είναι κρύσταλλα, άποφάνθηκε ο Τζάκ. Αυτά τα βρίσκουν σε σπηλιές μέσ' στα κατάβαθα της γης. Το διάβασα στις έφημερίδες που που-

λούσα. Μ' αρέσει πολύ να διαβάζω. Κι' εμένα, Μπέττυ;

— Ό, κι' εμένα βέβαια.

— Τώρα που έχεις χρήματα για να πληρώνης τους δασκάλους, δε θα πάρης ένα δάσκαλο για να σε μάθω όλα γράφουν τα βιβλία; Εγώ ζουρλαίνουμαι να μάθω γράμματα.

— Κι' εγώ το ίδιο, είπε ή Μπέττυ. Και πρώτ' απ' όλα, πρόσθεσε, θέλω να μάθω γαλλικά, γιατί ή μαμά μου ήταν Γαλλίδα, όπως μου είπε ο κύριος Μόρρις.

— Αλήθεια; άπόρησε ο Τζάκ ζουρώνοντας τα μάτια του για να κοιτάξει τη μικρή του φίλη, ώσαν να ήθελε ναανακαλύψη απάνω της κάτι το ιδιαίτερο που δεν το είχε αυτές που ήταν Αμερικανές από μάννα και πατέρα.

— Γι' αυτό το λόγο, συνέχισε ή Μπέττυ, θα πάρω μιά δασκάλισσα για να μου κάνει μάθημα. Θα κάνω και σε σένα, αν θέλεις. Μά εσύ μπορεί να προτιμάς να πηγαίνης στο σχολείο του Γκρήνμπορου.

— Ό, όχι, προτιμώ να κάνω μάθημα εδώ στο σπίτι. Τ' άλλα παιδιά στο σχολείο θα με κοροϊδίσουνε άμα ιδούν πως είμαι τόσο μεγάλος και δεν ξέρω σχεδόν τίποτα.

— Και το ίδιο θα έκαναν για μένα τα κορίτσια. Γι' αυτό μ' αρέσει καλύτερα να πάρω μιά δασκάλα στο σπίτι. Αύριο θα παρακαλέσω τη μίς Μάργκαρετ να φροντίσει να μου βρή, έκτος αν ξέρετε εσείς καμιά, γιαγιά-Τζέννη.

— Για την ώρα δε θυμάμαι, αλλά θα κοιτάξω. Τώρα μόνο έχω να σάς ζητήσω ένα πράγμα, και πιστεύω πως θα συμμορφωθήτε.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Κάποιο μυρμήγκι είχε θρονιαστεί στο κέρατο ενός βωδισού που γύριζε απ' το όργωμα.

— Από πού έρχεσαι, του φώναξε ή αδερφή του και τί κάθεις επάνω κει;

— Από πού έρχομαι; Δεν το ξέρεις; Ερχόμαστε απ' τη δουλειά.

(Μετάφραση)

ΑΗΜ. ΚΟΚ.



Δ Ε Ι Λ Ι Ν Ο

Τα ρόδα στο βενέτικο, κρυστάλλινο άνθιστάλι, χλωμιάζουνε περίλυπα, μαδούνε άγάλι-άγάλι.

Στην κάμαρα μισόφωτο, του σούρουπου είναι ή ώρα, τα τζάμια δέρνει αλύπητα μιά μανιασμένη μπόρα.

Σ' ένα ντιβάνι μοναχή, ρεμβαζω ξαπλωμένη, ή γάτα είναι στα πόδια μου μπροστά κουλουριασμένη.

Και μένα σφίγγει ή ψυχή, την πνίγει μέσα λύπη, δεν ξέρω όμως το γιατί, δεν ξέρω τί μου λείπει!

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Αδιόρθωτος τελοςπάντων ο Διχουδάκης μας! Ακούστε τί έκαμε πάλι και τί έπαθε εν' άπομεσήμερο στο σπίτι.

Έπαιζε με την Ψιψίνα. Ή, να πούμε καλύτερα, ή Ψιψίνα έπαιζε μ' ένα κουβάρι δεμένο, που το κρατούσε ο Πετροάκης απ' την κλωστή, και πότε της το πετούσε για να το πιάνη, και πότε της το τραβούσε κι' έφευγε, για να το κυνηγή ή γατίτσα κι' ο μικρός να γελάει.

Έτσι γύριζαν όλες τις κάμαρες. Μιά στιγμή μπήκαν και στην τραπεζαρία. Εκεί, πάνω στο τραπέζι, ο Πετροάκης είδε μιά βαθειά πιατελίτσα με μαρμελάτα, που ή Μαργαρώ είχε ξεχάσει, φαίνεται, να τη φυλάξει στο μπουφέ.

Αμέσως ο Διχουδάκης μας σκανδαλίστηκε. Κι' αφήνοντας το κουβάρι στην Ψιψίνα, άρχισε να χώνη τα δάχτυλά του στη μαρμελάτα και να τα γλείφει.

Α! τί γλυκά που είναι τα δάχτυλα, όταν είναι πασαλειμμένα με μαρμελάτα. Ο Πετροάκης γλείφει και δε χορταίνει. Κι' επειδή ή τραπεζαρία εκείνη την ώρα είναι έρημη και δεν τον βλέπει κανένας, εξακολουθεί τη δουλειά του ώσπου αδειάζει όλη την πιατελίτσα! Ύστερα πιάνει την Ψιψίνα και της χώνει τη μούρη στην πιατελίτσα για να πασαλειφθή και να νομίσουν πως τη μαρμελάτα την έφαγε αυτή.

Τί κατεργαριά! Αλλά δεν έπιασε. Και να, σε λίγο μπαίνει στην τραπεζαρία ή γιαγιά.

— Μπά! λέει βλέποντας την αδειανή πιατελίτσα. Ποιος έφαγε τη μαρμελάτα;

— Η γάτα, γιαγιά!

Η γιαγιά κοιτάζει τη γάτα, κοιτάζει και τον Πετροάκη και λέει:

— Ψέμματα! Η γάτα δεν τρώει γλυκά. Τη μαρμελάτα την έφαγες εσύ, γιατί τα χείλια σου είναι ακόμα πασαλειμμένα!... Σου πρόπει διπλή τιμωρία. Μιά για τη λαιμαργία σου και μιά για το ψέμμα που είπες.

Το βράδυ, έστειλαν πάλι τον Πετροάκη να κοιμηθώ νηστικός. Λίγο ψωμί μόνο του έδωσαν. Κι' ακόμα του είπαν πως και το πρωί — διπλή τιμωρία — θα πινε το γάλα του σκέτο.

Μετανιωμένος άλλη μιά φορά, ο Διχουδάκης προσεύχεται:

«Θέ μου, βοήθησέ με να κόψω αυτό το φοβερό ελάττωμα που έχω! Θέ μου, άξιώσέ με να διορθωθώ, να μην είμαι πιό λιχουδής!... Θέ μου, φύλαγε το μπαμπαύ μου, τη μαμά μου, τον παππού μου, τη γιαγιά μου, την Παυλίνα, το θείο-Κωστή και τη Λούση!... Έχε καλά και την καίμενη τη Μαργαρώ, που χτες το πρωί μου έδωσε κρυφά ένα ωραίο γλυκό. Και φώτισέ τη να μου δώσει κι' αύριο. Αμήν!»

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ



Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Ονειρεύονταν ή δεν ονειρεύονταν; Κι’ αυτός ο ίδιος δε γνώριζε.

Μα το κοριτσάκι δεν άργησε να του δώσει να καταλάβει πως όλα εσα εδλεπε και άκουγε δεν ήταν παρὰ ή πιδ άληθινή πραγματικότητα.

Καθισμένη επάνω στο κρεβάτι του, πήρε τά δυό του χέια στα δικά της και άρχισε να του μιλάει και να του εξηγεί όλα εσα είχαν συμβεί, δίχως να τον άφηνει να μιλήσει έκείνος, μήπως τυχόν και κουραστού.

“Ορθιος κοντά στο κρεβάτι ο γιαννάκης Ντερίβ την άκουγε χαμογελώντας.

“Ο Γιάννης έμαθε έτσι ότι το δυστύχημα του έτυχε ακριβώς την ώρα που ο γιατρός γύριζε με το άμάξι στη βίλλα του φίλου του του πλοιάρχου Φουρβιέρ όπου είχε πάει για να περάσει το καλοκαίρι του. “Ο κύριος Ντερίβ είχε σηκώσει εύθες τον μικρόν πληγωμένο και τον είχε μεταφέρει άμέσως στο σπίτι του πατέρα της

Σούζης, όπου να μάθουν ποιός είναι και πού κατοικούσε.

Μα το κοριτσάκι κι’ ο πατέρας του άναγνώρισαν στη στιγμή, βλέποντας το άναίσθητο άγόρι, το μικρό μούτσο της «Χελιδόνας» τον άνεψιό του καπετάν-Μαθιό.

Ούτε καν πέρασε απ’ το μυαλό του πλοιάρχου Φουρβιέρ να παραδώσει πάλι το παιδί στα χέρια του θείου του. “Αλλωστε ή Σούζη τον παρακάλεσε τόσο θερμά να κρατήσουν το μικρό μούτσο στη βίλλα όπου να γίνη έντελώς καλά, ώστε από συμπόγνια για το ίδιο το παιδί και για να μη χαλάσει το χατήρι της κόρης του, ο πατέρας της Σούζης κράτησε το Γιαννάκη σπίτι του.

Την ίδια νύχτα έκδηλώθηκε στο μικρό τραυματία ένας δυνατός έγκεφαλικός πυρετός και μια βδομάδα δλόκληρη ο γιατρός Ντερίβ τον περιποιήθηκε μ’ άξιοθαύμαστη άφροσύνη δίχως να φεύγει ούτε στιγμή απ’ το κεφάλι του, παρὰ μονάχα τις ώρες

που ήταν άπαραίτητο ν’ άναπαυθή κι’ αυτός λιγάκι.

Σ’ άλλους ανθρώπους ξένους, ή άφροσύνη αυτή του γιατρού σ’ ένα φτωχόπαιδο που-μόλις το έγνωριζε, θα φαινόταν περίεργη και άνεξήγητη. Μα για τον κύριο Φουρβιέρ και για την κόρη του δεν είχε τίποτε το παράξενο.

Δίγα χρόνια πρωτότερα ο γιατρός Ντερίβ καθώς έγύριζε από το Βαλπαράϊζο στη Γαλλία, μαζί με τη γυναίκα και το άγοράκι του, είχε τη φοβερή άτυχία να χάσει και τά δυό του άγαπημένα πλάσματα στο ναυάγιο του υπερωκεανείου που τους έφερε στη πατρίδα.

“Ο Γιαννάκης είχε επάνω κάτω την ίδια ηλικία με το γιό του δύστυχου πατέρα, ήταν λοιπόν πολύ φυσικό ο γιατρός να τον φροντίσει με ιδιαίτερη στοργή και να προσπαθή με κάθε τρόπο να τον σώσει από το θάνατο.

“Η άφροσύνη του στο τέλος άνταμείφθηκε.

Μα βδομάδα ύστερα απ’ το δυστύχημα ο Γιαννάκης βρισκόταν έκτός κινδύνου και έμπαινε στην άνάρρωση.

“Όταν τά έμαθε όλα αυτά ο μικρός μούτσος κατασυγκινημένος άπλωσε τά χέρια του στον άγαθό γιατρό και τον παρακάλεσε να του επιτρέψει να τον άγκαλιάσει. “Ο καλός γιατρός τὸ δέχθηκε με μεγάλη ευχαρίστηση και άγκάλιασε κι’ αυτός και φίλησε το παιδί μ’ όλη του την καρδιά. Ποτέ ως τότε ο άμοιρος Γιαννάκης δεν είχε γνωρίσει παρόμοια χάρδια.

“Υστερα ήρθε ή σειρά της Σούζης, που βλέποντας το φίλο της ευτυχισμένον γελοῦσε και χτυπούσε τά χέρια της από χαρά.

“Η ευτυχία όμως του Γιάννη ήταν ακόμη μεγαλύτερη γιατί ή Σούζη σ’ όλη της την όμιλία δε του άνέφερε ούτε μια φορά το όνομα του θείου του. Κι’ όχι μονάχα αυτό, αλλά και κανένας δε τον ρώτησε πως και για ποιό λόγο είχε βρεθεί νύχτα, μονάχος του στο δρόμο, τόσο μακριά απ’ το χωριό του.

Γιὰ το καλό του μικρού τους προστατευμένου, ούτε ο κύριος Φουρβιέρ ούτε ο γιατρός Ντερίβ είχαν κρίνει σκόπιμο να είδοποιήσουν το θείο του.

Αυτό τουλάχιστον φαντάστηκε ο Γιάννης. Κι’ έφ’ όσον οι άλλοι δε του έκαναν συζήτηση, ακόμη λιγώτερο σκέφτηκε να κάνει αυτός, κι’ άφέθηκε στην άπόλυτη άπόλαυση της τωρινής του ευτυχίας.

“Όλο εκείνο το πρωϊνό ο γιατρός και ή Σούζη έμειναν μαζί του και του

έκαναν συντροφιά. Τό κοριτσάκι είχε το κέντημά του και όποτε ο Γιαννάκης έκλεινε τά μάτια του κουρασμένος πετούσε καμιά βελονιά. “Ο γιατρός είχε ένα ωραίο εικονογραφημένο βιβλίο με παραμύθια, και όταν τον έδλεπε ευδιάθετον του έδειχνε τις εικόνες ή του διάβαζε κανένα παραμύθι.

Μια στιγμή μάλιστα ή Σούζη του έκανε και μια μικρή έκπληξη. Καθώς είπε ότι ήθελε να ξέρη αν ή άρρώστεια τον είχε αλλάξει, ή μικρούλα έτρεξε και του έφερε ένα καθρέφτη για να κοιταχτεί.

“Ο Γιάννης είχε ξαναδεί αρκετές φορές τον έαυτό του σε καθρέφτη, μα ποτέ του δεν είχε δώσει μεγάλη προσοχή. Τούτη τη φορά ωστόσο ή έκπληξή του ήταν μεγάλη και μάλιστα μπορεί κανείς να πει χωρίς υπερβολή πως στην άρχή δε μπόρεσε ν’ άναγνωρίσει ο ίδιος τον έαυτό του.

Οι καθρέφτες των καταστημάτων όπου κοιταγόταν μηχανικά όποτε περνούσε από τους δρόμους του Τρεπόρ, του έδειχναν την εικόνα ενός κακοντυμένου μάγκα, άτημέλητου, με μαλλιά άχτένιστα, με πρόσωπο και χέρια άπλυτα. “Η τωρινή όμως εικόνα ήταν όλοτελα διαφορετική. Στο γυαλί του καθρέφτη έδλεπε ένα συμπαθητικό άγοράκι, καλοκτενισμένο, περιποιημένο, με το πρόσωπο όλοκάθαρο και τον λαιμό πλυμένο, ντυμένο μ’ ένα κατάλευκο νυκτικό.

Κι’ ο ίδιος ο Μαθιός Μπρινιόν θά δίσταζε την πρώτη στιγμή νάναγνωρίσει τον άνεψιό του, όταν θάντίκρυζε το άγοράκι αυτό, που φαινόταν βέβαια κάπως άδυνατισμένο απ’ την άρρώστεια, μα που για την ώρα έμοιαζε περισσότερο με πλουσιόπαιδο, παρὰ με χμίνι του λιμνιού.

Την περικήρηση αυτή την έκανε κι’ ή Σούζη και τὸ τὸ είπε. “Ο Γιαννάκης γέλασε κι’ ένοιωσε κάπως κολλικευμένο τον έαυτό του μ’ αυτό το κομπλιμέντο.

Κατὰ το μεσημέρι γύρισε και ο πατέρας της Σούζης που είχε πάει στην πόλη για μερικά ψώνια. “Ανέδθηκε άμέσως στην κάμαρα του άρρώστου και έδειξε μεγάλη χαρά που τον έδλεπε. Ούτε αυτός όμως δεν

τουκανε καθόλου λόγο για το Μαθιό Μπρινιόν κι’ ή ευτυχία του Γιάννη ήταν άπερίγραπτη.

Μ’ όλο που το παιδί ένοιωθε έντελώς καλά τον έαυτό του, πέρασαν δυό μέρες προτού να του επιτρέψει ο γιατρός να σηκωθεί απ’ το κρεβάτι του. Και όταν δόθηκε επιτέλους ή άδεια, τον πήραν και τον κατέβασαν στο περιβόλι κι’ εκεί τον ξάπλωσαν σε μια πολυθρόνα με μεγάλα και μαλακά μαξιλάρια.

Στο περιβόλι κάτω βρισκόταν και μια νέα που ή Σούζη τὴ σύστησε άμέσως στον μικρό της φίλο. “Ήταν

Σούζη έκανε μια ώρα μάθημα με τὴ δασκάλισά της, ενώ ο Γιαννάκης καθισμένος κοντά τους προσπαθούσε να καταλάβει τίποτε απ’ αυτά που λέγανε, αλλά δεν το κατάρθωνε παρ’ όλη την προσοχή που έβαζε.

Αυτή ήταν ή μόνη του λύπη: Να διαβάσει, να γράφει, να μαθαίνει καινούργια πράγματα όπως ή μικρή του φίλη, άχ, πόσο θά το ήθελε αυτό!

Βλέποντας την τόσο μεγάλη επιθυμία του ή Σούζη προθυμοποιήθηκε να τὸ άρχισι να μάθει να διαβάσει και να γράφει, μα ο γιατρός δεν την άφησε. “Η άρρώστεια του Γιάννη, είπε, του άπαγόρευε για ένα διάστημα τουλάχιστον, κάθε διανοητική εργασία.

Μόλις το παιδί μπόρεσε να περπατήσει ελεύθερα ο γιατρός σύστησε να κάνει μαζί με την Σούζη και με τὴ γκουβερνάντα της πολύωρους περιπάτους στο πάρκο.

“Α, τί ωραίες οι μέρες εκείνες που πέρασαν με παιχνίδια, με τρεχάματα στο πράσινο γρασίδι, με τρελλά γέλια, χωρίς τον φόβο του ξύλου και της γκρίνιας. “Αχ, τί ευτυχισμένος που ήταν ο Γιαννάκης εκείνο τον καιρό.

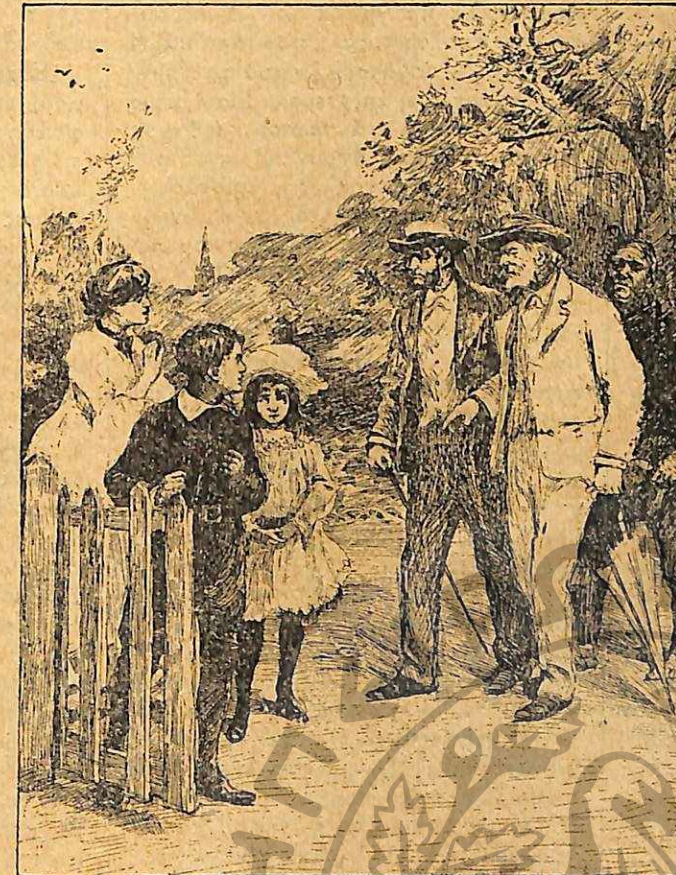
Γύρω του δεν έδλεπε παρὰ άγάπη, συμπάθεια, καλσύνη.

“Η Σούζη που πρώτα ήταν τόσο μελαγχολική, φαινόταν πως είχε ξαναβρεί κοντά του την ξενοιασιά και την ευθυμία της ηλικίας της.

Και ο κύριος Φουρβιέρ ευτυχισμένος γι’ αυτή τὴ μεταβολή, έδειχνε με τις ιδιαίτερες περιποιήσεις του και τις τρυφερές του φροντίδες, όλη την ευγνωμοσύνη που αισθανόταν για τον μικρόν όρφανό.

“Ως κι’ αυτή ακόμη ή δεσποινίς Λουίζα, ή δασκάλισσα, τον χαϊδεύε και τον περιποιόταν.

Κατὰ το διάστημα που ο Γιαννάκης έμεινε στην έπαυλη ο κύριος Φουρβιέρ πληροφορήθηκε από τον ίδιο πως σε λίγους μήνες θά γινόταν δεκατριών χρονών και πως είχε γεννηθεί στην Βρετάννη κοντά στο Παμπόλ, σύμφωνα με τα λεγόμενα του θείου του. Τό αίκογενειακό του όνομα δεν το θυμόταν πια, ήξερε όμως ότι τον έλεγαν Μπρινιόν όπως τον θείο του, γιατί συγγένευε με τον γέρο ναυτικό από την μεριά της μητέρας του, που πεθαίνοντας, τον είχε παραδώσει

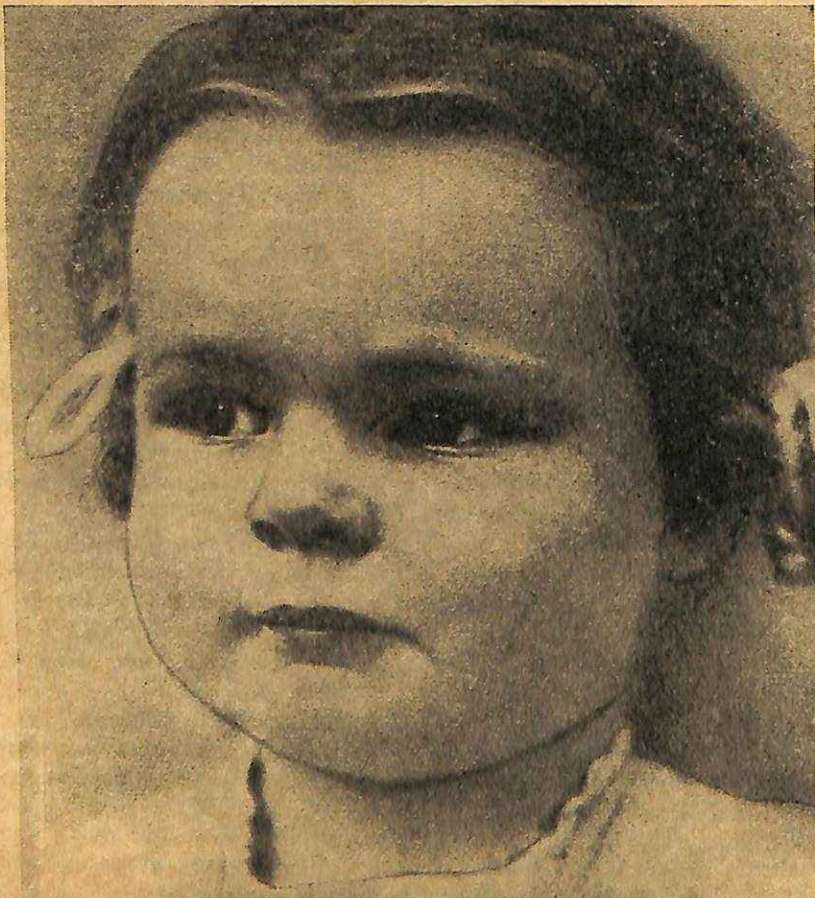


«Πίσω από τον γιατρό Ντερίβ είδε μια μορφή πολύ γνωστή του...»

ή δασκάλισσά της, ή δεσποινίς Λουίζα, μια χαριτωμένη κοπέλλα ως είκοσιπέντε έτών, που καθόταν κι’ αυτή στη βίλλα κι’ έκανε όλα τά μαθήματα στη μικρή άνάπηρη.

“Ο καιρός ήταν έξοχος και οι ήμέρες που ακολουθήσαν πέρασαν σαν ένα μαγευτικό όνειρο για τον Γιαννάκη.

“Υστερα από το πρώτο πρόγευμα που τὸ παίρνουν όλοι μαζί στη μεγάλη τραπεζαρία, όπου ο Γιαννάκης καθόταν άνάμεσιν στη Σούζη και στον γιατρό Ντερίβ, κατέβαιναν μεγάλοι και μικροί στο περιβόλι. “Η



Μικρή Φιλλανδή χωριατοπούλα

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε,
—ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μένετε,—γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς
400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ
τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ**
1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,
πού ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις
μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθῆτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**

εὐχαριστῶ πολὺ πού ἱδρύσατε αὐτὸ τὸ Σύλ-
λογο «γιὰ νὰ διαδοθῇ ὁριστικά σ' ὅλη τὴν
Κέρκυρα»! **Ζὰν Μυρά** (ὅταν ἡ Μ. Ἀγ-
γελία εἶναι ποίημα, θὰ λογαριασθῇ κατὰ
λέξη μὲν, ἂν πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ: στή
σειρά — μὲ παῦλες μόνο γιὰ νὰ χωρίζουν
τοὺς στίχους—κατὰ στίχο δὲ, πρὸς 5 δραχ-
μὲς τὸν ἕνα, ἂν πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ
σὲ στίχους χωριστοὺς, ὅπως δημοσιεύονται
συνήθως τὰ ποιήματα.) **Καμέλιαν** (καλὴ
ἐπιτυχία, περιμένω.) **Σεμίραμιν καὶ Πο-
δοσφαιριστὴν** (χαίρω πολὺ· θὰ εἶδατε τὶς
ἐγκρίσεις· εὐχαριστῶ.) **Πληγωμένον Ἀε-
τὸν** (μυθιστορήματα τοῦ κ. Ξενοπούλου στὴ
«Νέα Ἑστία» θὰ δημοσιευθῇ ἀργότερα· τὸ
παράρτημα «Ἱστορία τῆς Νεοελλ. Λογο-
τεχνίας» θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅλο τὸ χρόνον
καὶ κατόπιν θὰ τὸ διαδεχθῇ ἄλλο· στὴν
τρίτη ἐρώτησιν ὁ κ. Ε. δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ
ἀπαντήσῃ παρὰ ὅτι «καλύτερος εἶναι ὁποῖος
σοῦ ἀρέσει καλύτερα».) **Ζὰν Κυπούρα**
(ἔστειλα· νὰ σὲ ἰδῶ λοιπὸν τώρα τὸ κα-
λοκαίρι! ναι, νὰ πάρῃς καὶ κανένα παλιό
μου τόμο νὰ διαβάξῃς κάτω ἀπ' τὰ δέν-
τρα στὸ ὄρατο σου χωριό.) **Φρανσίαν**
(τὸ ἔλαβα, θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ.)
Ζακυνθινὴ Ἀκρογιαλιά (ἔστειλα· οἱ λύ-
σεις δεκταί.) **Ταξιδιώτην** (ἔχεις δικίον· στὸ
κομμάτι σου, θυμοῦμαι πολὺ καλά. Ἐγρα-
φες «ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ρόλφ πρωτο-
δικῶν»· ἀλλὰ ὁ διορθωτὴς τὸ πῆρε, φαί-
νεται, γιὰ τυπογραφικὸ λάθος καὶ τὸ ἔκα-
με «ἐν Βόλφ» κι' ἔτσι χάθηκε τὸ γούστο
τοῦ καλαμπουριού.) **Δούκα τοῦ Ράιχστατ**
(εὐχαριστῶ πολὺ· χαίρω καὶ γιὰ τὴ δια-
βεβαίωσιν πού μοῦ δίνεις· ἀλλοῦστε αὐτὰ τὰ
εἶπαμε.) **Μάρβελ** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ
πολὺ· δὲν πειράζει καθόλου.) **Ἀετιδέα** (γιὰ
τὴν «Κυριακὴ» ἔγραψα στὸ προηγούμενο·
τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ
πῶ.) **Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν** (περι-
μένω τ' ἀποτελέσματα· τὸ ψευδώνυμο εἶν'
ἐλευθερο· νὰρθῇς χωρὶς ἄλλο.) **Νικόλαον**
Μελιγκόπουλον (πρέπει νὰ διαβάξῃς καὶ
τὸν «Ὁδηγό»· ἐκεῖ θὰ ἰδῇς ὅτι αὐτὰ πού
ζητεῖς εἶναι προνόμια τοῦ συνδρομητοῦ —
ψευδώνυμο, ἀλληλογραφία, συνεργασία
κτλ.—ἐνὸς οὗ εἶσαι ἀπλὸς ἀγοραστής· γί-
νου συνδρομητής, κάμε νὰ σοῦ ἐγκριθῇ καὶ
ψευδώνυμο, καὶ τότε εὐχαρίστως.) **Κρη-
τιοπούλαν** (σὲ περιμένουμε· στ' ἄλλα
τοῦ γράμματός σου θάπαντῇσω στὸ ἐρχό-
μενο.) **Οἰοβην** (αὐτὸ ἐπισημάνω καὶ, κα-
θὼς θὰ εἶδες, τὸ ἐνέκριναν.) **Γαλανὴν Πει-
ραιωτοπούλαν, Γιαννάκην Κωνσταντι-
νίδην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19
'Ιουνίου, θάπαντῇσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 265ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέ-
χρι τῆς 24 Αὐγούστου.

342. Λεξιγραφος

Προσωπικὴ τὸ πρῶτό μου·
Προσπάθεια, καὶ μεγάλη,
Δηλοῖ τὸ δεύτερό μου·
Καὶ μέλος τοῦ προσώπου του,
Ὁ λύτης δὲν θὰ σφάλῃ,
Ἄν πῇ τὸ σύνολό μου.

Μαργαρίτα

343. Μεταγραμματισμός-Στοιχειό- γραφος

Τὸ κεφάλι του τὸ ἀλλάζεις,
Μέσ' στὴ μέση γιῶτα βάζεις
Καὶ τοῦ ἀνθους κάποιο μέλος
Χώρα γίνεται στὸ τέλος.
Ὁ ἄλλος Βλαστὸς

344. Στοιχειοτονόγραφος

Νῆσος εἰμαι ἀπ' τὶς πολλὰς
Τοῦ Αἰγαίου τὶς καλὰς.
Τὸ ἀρχικὸ μου ἂν ἀποβάλλῃς
Καὶ τὸν τόνο κάτω βάλλῃς,
Μέσα, λῦτα, θὰ μὲ βρῇς
Σὲ σωλῆνες μηχανῆς.
Γεώργιος Δ. Μαυρίδης

345. Ἀναγραμματισμός

Σὲ ὕψωμα σκεπτόμουνα
Νάνεβιν μὴ φορᾷ·
Μὰ πρὶν τὸ κάμω, ἕνας σεισμός
Μπροστά μου ἔκει τὸ ρίχνει.
Τῶς' ἀπ' τὸ ὕψωμα αὐτὸ
Δὲ μένουσιν παρὰ ἔχνη
Κι' ἀναπνέει ἕνας Κένταυρος
Μὲ μάτια φοβερά.

Δοξαζόμενος Ἰριπολιτοστάκι

346. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ἀρχ. ζωγράφος
* * * * * = Βυζ. αυτοκράτειρα
* * * * * = Θελυκὸν ἀγρίου ζώου
* * * * * = Περιττὴ δαπάνη
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Πυγμαῖχος

347. Ἐπιγραφή

Δ Ε Ι
Ο Ν Θ
Ρ Ι Α
Ο Α Κ
Τ Γ Γ
Π Β Α
Α Ο Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἀήττητος

348-352. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

βάτος, κάλαμος, κηρίον, Πάφος, εὐ-
χυμος.

Φρανσίνα

353. Ποικίλη Ἀκροστιχὴς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρί-
της καὶ οὕτω καθέξῃς ἀποτελοῦν θεὸν
τῶν Ἀσσυρίων:

1, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας· 2, Στοι-
χεῖον· 3, Μέρος τῆς οἰκίας· 4, Ποτα-
μὸς τῆς Ἑλλάδος· 5, Υἱὸς τοῦ Δαυὶδ.
Ἰσκότης τοῦ Θανάτου

354. Γριφος

	τε	τι	τι	Τ	Τ
τε	τε	τι	τι	Τ	Τ
“Ολοι	γωπ	εδ	σε		
τε	τε	τι	τι	Τ	Τ
	τε	τι		Τ	

Ὁλιβιέρους Κρόμβελ

Σημ.—Ἡ ὑπ' ἀριθ. 324 Ἀσκήσις
τοῦ 28ου φύλλου (Φάκελλος) ἀκυροῦ-
ται, διότι ἐδημοσιεύθη ἐλλιπῶς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 15

169. Ἀστράγαλος (ἄστρο, γάλος). —
170. Κλέων-λέων. 171. Αἰμα-ἄρμα-ἡ-
σμα-ἄσθμα. — 172. Κρόνος-δρόκος.
173.

Κ

Ν Υ Ν
Β Α Β Ε Λ
Ι Α Π Ε Τ Ο Σ
Β Α Σ Ι Λ Ε Ι Ο Σ
Θ Α Λ Α Μ Η Π Ο Λ Ο Σ

174-176. 1, Μπροστά στὸν κουρέα του.
2, Ὁ κλέφτης γδύνει, ὁ γράφτης ντύνει.
3, Κανένα ἀποῦ εἶναι καλοστρωμένο.
— 177 ΑΓΡΑΥΛΟΣ (Φαρσάλα, Ἄ-
Γλαῖα, ἸΡλανδία, ΜΑρνης, ΕΥμαιος,
ΕΛασσών, ΒΟυκεφάλος, ἈΣτακός). —
178. Σώφροσι παισὶν ἢ σιγῇ πρέπει·
(σ' ὡφ Ρῶσσοι, π' ἐς ἱν, εἰς ἱ γῇ πρ
ἐπί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—357]

Πληγωμένη Καρβούλα, ἔλαβες; πῶς
σοῦ φάνηκε; ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ

[ΑΓ'—358]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΥ ΑΕΤΟΥ

Βραβεύω: Θλιμμένην Ψυχὴν (Ἀθλοῖο).

Ἐπαινοῦνται: Μυρτούλα, Μυστηριώδης.

Λοιποὺς 31 μυριοευχαριστῶ.

Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ποιήματος. Θέμα διτιμήποτε, Συμμετοχὴ
δίδραχμος, Προθεσμία διμήνου, Βραβεῖα 5!
Περιμένω ἰδιαίτερως ἀπὸ τούς: Τ. Λού-
ζη, Τριανταφυλένιο Δάκρυ, Νέαν Ἑλλά-
δα, Ραγισμένην Λύραν, Φωτεινὸ Σκοτάδι
καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ποιητάς-ες, Δ/σις:
(ΑΓ'—98).

[ΑΓ'—359]

Αγνή Καρδιά, εἶσαι ἢ Ἀρ...; νομί-
ζω· τί κάνεις, καλά; Λευκὴ Θεά

[ΑΓ'—360]

Διαπλασοπούλες, περιμένω τετραδιάκνια
σας· ἀνταποδίδω ἀμέτῳ. Σεβαστὸν
Οἰκονόμου, Κάρυστον, διὰ: Μαργαρίτα